

NINA ROUBÍKOVÁ

JEMČINSKÁ BESTIE

JEMČINSKÁ BESTIE

Nina Roubíková

PROLOG

Vrcholky statných borovic se pohupovaly ve větru a nakláněly se povážlivě tu k jedné, tu k druhé straně, vydávajíc kvílivý nářek, který se s nekonečnou ozvěnou šířil lesem jako dech beroucí lavina, ubíjející poslední zbytky odvahy všemu živému kolem.

Větrná smršť kulminovala a s neochvějnou jistotou brala s sebou kusy statných dřevin, které jí stály v cestě.

Pomalu a drtivě se zvětšoval postupující koridor zkázy směrem k srdci lesa.

Držela se vši silou mladého smrku a slzy jí odplavovala voda, bičující strachem sinalý obličej plný děsu i odhodlání. Les ještě vzdoroval a stejně jako ona nepřestával bojovat o život.

Kousek za ní se do mechu odporoučela mohutná špička jednoho ze stromů a pichlavé větve s tupým hlomozem dopadly těsně za jejími zády. Cítla, jak se jí pod nohama zatřásla země a zlověstný, nezaměnitelný zvuk lámajícího se dřeva ji dokonale ohlušil.

Instinktivně se přikrčila a ještě s větší silou se přimkla ke kmeni mladého stromu.

Křičela do tmy, aniž by slyšela, co se jí dere z úst.

Nebála se smrti, tu nechala za sebou, bála se jen o les... a toho, co přijde, až tahle noc skončí...

KAPITOLA 1

LEA

Včera mi bylo sedmnáct a opět po mně neštěkl ani pes. V děcáku jsem slavila každý narozeniny, ale čím jsem byla starší, tím byly smutnější.

Ty šestnáctý jsem problila na cimře vyhlášeného pastáku v pražskejch Hodkovičkách.

Ten den ráno mě chytili beng a u Hlavního nádraží v Praze, když jsem se snažila, v jednom z přilehlých parků, okrást vožralýho bezdomáče.

Chvilku před tím, než jsem mu sebrala usoplenou čepici s pár drobnýma, kterou v deliriu křečovitě svíral ve svý špinavý pazouře, nalila jsem do sebe na ex to jeho odporný čůčo. Leželo vedle něj, jen tak... krabice skoro plná. Nemohla jsem to tam nechat, to by snad pochopil každej.

No, a co? Měla jsem fakt hroznej hlad a žízeň. Celou noc jsem ležela zašitá v křoví, za kurtama, kousek od Kunětický, a klepala šílenou kosu...

Ten chlap už měl evidentně dost. Opravdu to tam jen tak vedle něj leželo v trávě... no, tak jsem si posloužila... no, bože, komu by to vadilo?

Kolem to páchlo močí a kdoví čím ještě. Ranní mlha se pomalu zvedala a beze studu odkrejšovala ten bordel kolem. Město se probouzelo do dalšího „skvělého“ dne a z nádraží ke mně doléhalo nekonečně monotónní hlášení: ...na nástupišti dvacet dva bé nastupujte do vlaku směr Praha Bohumín, pravidelný odjezd 04:23...

Když mě potom benga odtáhli na služebnu, byla jsem úplně tuhá. Přiznávám, že jsem jim to příliš neulehčila, rvala jsem se s nima jako lev a škrábala jako kočka.

A pak už mi bylo jenom zle a zle. Kdoví, čím to měl ten debil říznutý.

Byly to opravdu ty nejhnusnější narozeniny v mém zasraném životě.

Asi bych neměla bejt tak nespravedlivá... na rozdíl od mladší ségry Jany si vybavuju i několik opravdu hezkejš a šťastnejch narozenin. Ty poslední šťastný byly mý devátý.

Mamka tehdy sezvala všechny moje kamarádky k nám domů, upekla čokoládovej dort a s tátou vyzdobili celej obývár barevným krepovým papírem.

Uprostřed načančanáho pokoje ležel na stolku dlouhejš, úhledně zabalenejš balík, převázanejš červenou mašlí, na který se bělala cedulka s mým jménem, řvoucí do světa, že Leonce je právě devět let.

„Leo, co myslíš, že bude v tý krabici,“ ukázal táta prstem směrem ke stolu.

Zamyslela jsem se, protože v tu chvíli mě napadlo, že úplně ze všeho nejvíc na světě bych si bývala přála, aby tam byl skateboard.

Milovala jsem tu úžasnou jízdu na čtyřech mrňavých kolečkách. Občas jsem si ho půjčovala od kluků ze sousedství za kus máminy buchty nebo za těžce nasyslený kapesný.

Ale co když tam není a já tátovi toužebně odpovím: „skateboard!?”

Pak bude hrozně zklamanej, že mi ho s mamkou nekoupili.

Bylo mi devět, ale tohle jsem už chápala. Chtěla jsem, aby i oni měli radost, že já mám radost. Byli to skvělí rodiče!

„Nevím, tati, je to pěkně velká krabice,“ řekla jsem opatrně a s notnou dávkou lehce předstíraný nedočkavosti jsem se na tašku šibalsky usmála a konečně jsem se vrhla do rozbalování dárku. Byl to ten skateboard...

Pár měsíců nato jsme celá rodinka frčeli z chorvatského Omiše a jen pár kilometrů za českýma hranicema se nám celej náš úžasnej a bezstarostnej život obrátil dokonale naruby. Hlavně mně a Janče.

Nevím, co se tehdy opravdu stalo. Ségra a já jsme spokojeně chrápaly na zadním sedadle našeho bílého formana, tátovy chlouby. Byly jsme utahaný, hlavičky napěchovaný zážitkama z prvního setkání se slaným mořem... pamatuju si, že venku hustě pršelo, byla tma jako v pytli, ale v autě bylo teplo a docela fajn. Obě jsme od mamky dostaly před cestou kinedryl, aby se nám neudělalo špatně, takže jsme s menšíma přestávkama spokojeně prospaly skoro celý Chorvatsko i Rakousko.

Táta byl dobrej řidič. Podle mamky jezdil sice dost rychle, ale rozhodně nikdy za volantem zbytečně neriskoval. Hlavně byl, na rozdíl od ní, velké klidšas.

Maminu při jízdě vykolejil skoro každej. Stačilo, aby proti nám nějakěj řidič třeba jen o vteřinku déle podržel dálkový světla a okamžitě se z mamky stala sedmihlavá saň a každá její hlava vyprodukovala během vteřiny jedno pepný slovo. Někdy to byla docela legrace...

Náraz si vůbec nepamatuju, vím jen to, že jsem se probudila až v českobudějovický nemocnici. Ležela jsem na nějakým tvrdým lehátku a vedle spokojeně oddychovala pod nemocničním prostěradlem malá Janka. Máma ani táta tam s náma nebyli.

Překvapeně jsem zírala do tmy, ve který jsem rozeznávala obrysy podivnejch šedejch skříní a oprýskanejch kovovejch postelí se zavěšenýma prázdnýma sklenicema na dlouhejch bílejch trubkách. Tyčily se nad nima jako stožáry lodí.

Bylo mi jasný, že jsme v nemocnici, poznala jsem dobře ten nemocniční smrad.

Janka pořád tvrdě spala, tak jsem se vydala do ticha hledat rodiče.

Hned za dveřma mě naneštěstí odchytila nějaká zdravotní sestra s legračným bílým čepečkem a tlustýma podkolenkami. Hnala se jako velká voda chodbou, gumový pantofle jí pleskaly o linoleum a vydávaly přitom nechutný pazvuky.

„Šup, šup,“ zahnala mě zpátky do pokoje.

„Leonko, musíš tady počkat a pohlídat sestřičku,“ řekla přehnaně sladce, aniž by se mi podívala do očí, „za chvíli za vámi přijde paní doktorka, neboj se.“

Okem mrkla směrem k Janče, a když se ujistila, že leží na lehátku omotaná prostěradlem a spokojeně oddychuje, nadzvedla bílé prostěradlo i u mého lehátka a zavelela: „Zapluj do pelíšku, musíš odpočívat!“

Neochotně jsem se vyhoupla na lehátko.

„Chci za mamkou! Chci hned!“ křičela jsem za sestrou, která se kvapně vzdalovala.

Janka se zavrtěla. Vymotala jsem se z prostěradla a běžela ke dveřím. Potichu jsem zatáhla za kliku.

„Ježíš, to jsem ráda, paní doktorko, že jdete,“ uslyšela jsem z chodby, „ta starší se už probudila a vůbec nevím, co jí mám říct, furt se ptá!“

Spatřila jsem další ženu v bílém plášti. Byla o trochu mladší než ta první.

„Jo, dojdu za ní. Už jste se spojili se sociálkou?“

„Ne, nikdo mi to tam nebere.“

„Musíte někoho sehnat! Zavolejte na dětský, mají tam číslo jejich krizovýho mobilu. Jo, a ještě domluvte na zítra dětskýho psychologa... a taky oběma pro jistotu uděláme komplet neurologický vyšetření. Připravte na ráno všechny papíry, ano!?“

Doktorka se obrátila směrem k pootevřenejm dveřím. Konečně si všimla, že tam přešlapuju bosýma nohama na otlučeným prahu a civím směrem k nim.

Nervózně se rozloučila s noční sestrou a váhavým krokem se blížila k mojí maličkosti. Z výrazu, kterej měla v obličeji, jsem vycítila, že se něco stalo. Něco hodně ošklivýho!

Další události, který pak následovaly, jsem prožívala jako v nějakým divným paralelním životě a já byla ještě dlouho přesvědčená o tom, že se brzo vrátím zpět, do toho svýho, jedinýho správnýho.

Žádněj návrat se však nekonal. Naopak, můj život se komplikoval čím dál víc a já postupně zapomínala a rezignovala.

KAPITOLA 2

PASTÁK

Sedmnáctiny jsem protrpěla ve starý smradlavý fábií cestou z Hodkoviček do pastáku v Jindřichově Hradci. O něm jsem už slyšela od holek v děcáku a vůbec jsem se tam netěšila.

Tak to bylo pokaždý, když jsem si někde zvykla a konečně začala mít pevnější půdu pod nohama. Bum, prásk... přišla změna a všechno to začalo nanovo.

Celej svůj majetek jsem měla naházenej v ošoupaný cestovní tašce. Řidič fabie byl starší chlap s prořídlou mastnou přehazovačkou a v potem zapáchajícím tričku s nápisem UFO. *Asi pěknej blbec, podle toho trika*, pomyslela jsem si.

Vedle mě a mýho zavazadla, který jsem za žádnou cenu nehodlala dát z ruky, seděla mladší ženská... docela pěkná. Ten upocenej taxikář jí familiárně říkal Maruško.

No, to asi bude taky pěknej exot, napadlo mě... protože, jak někdo může dát svému dítěti takový strašný jméno? Leda tak, že by se jí chtěli rodiče pomstít za to, že se vůbec narodila...

Přišlo mi to směšný a začala jsem se nahlas smát.

„Slečně je tu něco k smíchu?“ ozval se nevrle řidič a snažil se zařadit do kolony aut, která se před náma z ničeho nic objevila.

„Však on tě ten smích přejde, holčičko, neboj,“ dodal kysele a naštvaně přišlápl brzdu.

„Ha, ha!“ Odpověděla jsem mu a zvedla jsem prostředníček tak, aby ho viděl ve zpětným zrcátku.

„Nesnáším, když mi kdokoliv říká holčičko!“

„Uvidíme, kdo se bude smát naposledy,“ odpověděl a dál se rezignovaně věnoval pomalému popojíždění.

Maruška se zavrtěla na sedadle a okem mrkla na napěchovanou tašku mezi námi.

„Proč jsi dělala takový scény kvůli pár hadrům v tašce?“ zeptala se klidně.

„To je moje věc, do toho ti je hovno!“ odsekla jsem přehnaně hrubě. Jen ať hned od začátku oba vědí, že nejsem žádná chudinka a ty svý blbý kecý si klidně můžou nechat pro někoho jinýho.

„Tak za prvé,“ významně se odmlčela, „já jsem podstatně starší jak ty a zatím si spolu netykáme, a za druhé, já s tebou mluvím slušně, tak i ty bys mohla se mnou mluvit slušně, nemyslíš?! Nic zlého jsem ti neudělala, nebo snad jo?“

„Jasně!“ odsekla jsem jako výstavní fracek.

Nechtěla jsem se s ní vybavovat. Otočila jsem hlavu směrem k oknu po mojí levici a bez zájmu jsem pozorovala šnečím krokem ubíhající krajinu.

Hlavou se mi prohnala vzpomínka na Janičku. Naposledy jsem ji viděla před dvěma rokama. Těsně předtím, než jsem šla ještě s několika dalšíma týpkama z děcáku na útěk.

Byly jsme tehdy obě dvě umístěny v dětském domově v Kašperkách. Nebylo to tam tak špatný. Byly jsme ve skupině pěti dětí a já měla pokoj s Janičkou a její kamarádkou Míšou. Ještě tam s náma byli dva mrňaví kluci, dvojčata. Holky byly skoro stejně starý a docela si spolu rozuměly.

Já byla na rodince nejstarší, ale nebavilo mě to tam. Pořád jsem musela po někom uklízet, hlavně po mrňatech...

Teta Irča byla ze starý školy a pořád se vztekala, když něco nebylo podle jejího. Stačilo přijít jen o chvilku pozděj ze školy a už byla půlhodinová přednáška... ale učila jsem se dobře, měla jsem nejlepší vysvědčení z celýho děcáku.

Jana byla od malička hodně podobná mamce. Škoda, že si ji už nepamatovala. Když se na mamku někdy vyptávala, říkala jsem jí, ať se podívá na sebe do zrcadla a uvidí v něm mámu zamlada, stejně jako já každý ráno v zrcadle koukala do očí našeho táty.

Jedinej příbuznej, kterej nám tehdy po smrti rodičů zbyl, byl mamčin brácha, ale ten žil roky někde v Kanadě a rozhodně se nehodlal vrátit do Čech, aby se staral o dvě cizí děti, který navíc nikdy v životě neviděl.

Mamka o něm dřív občas vyprávěla a myslím si, že ho měla i svým způsobem docela ráda. Jenže k čemu jí byl brácha na druhý straně polokoule, co smrděl prachama... a kterej nepřiletěl ani na pohřeb svých rodičů.

To, že nepřiletěl na pohřeb tátovi, mu mamka ještě odpustila, ale když se nepřiletěl rozloučit ani se svojí vlastní mámou, naší babičkou,

to už nerozdejchala. Vyházela tehdy, se slzami v očích, všechny jeho dopisy a pohlednice z těch jeho slavných cest po Státech a Kanadě... všechny je nacpala do odpadkového koše a další den je vyhodila do popelnice.

Později, po smrti rodičů, jsem našla jedinou a poslední strejdovu pohlednici, kterou měla mamka schovanou mezi našima rodnýma listama. Byly na ní zvětčený vysoký, šedý mrakodrapy, mezi nimiž se uprostřed vyjímal vysoká štíhlá věž, tak úžasně nasvícená, že vypadala jako veliká zářící kosmická loď. Na druhý straně pohledu byla zřejmě ve spěchu načmáraná mamčiným drobným písmem vedle naší adresy i strýcova tehdejší adresa: 700 Annette Street, Toronto, ONT M7P 1P6.

Ušmudlaná pohlednice ležela v igelitáku spolu s fotkou mámy, táty, mým prvním zubem a s prvníma Janinýma vláskama, sepnutýma růžovou mašličkou, na dně špinavý tašky. Instinktivně jsem si ji přitáhla blíž k sobě.

Cesta vůbec neubíhala. Maruška se po několika marnejch pokusech o navázání kontaktu přestala snažit a celkem na hulváta spokojeně usnula.

Ten jouda za volantem poslouchal rádio a přitom si jen tak pro sebe potichu nadával na stav našich dálnic.

Chvilku jsem se zaobírala myšlenkou... prostě zatáhnout za kliku a zdrhnout. Při té rychlosti, jakou se auto plazilo, by to nebyl zas takovej problém.

Neudělala jsem to. Byla jsem špinavá, unavená a nevyspalá, měla jsem hlad a všechno mi bylo najednou fuk. Zdrhnout můžu koneckonců vždycky...

Můj příjezd do pastáku, neboli výchovného ústavu pro mládež, se obešel bez vážnějších problémů. Dostala jsem postel na béčku, kde byl přísnější dozor a taky zřejmě horší krávy na pokoji. Moc jsem se tím nezabývala, protože jsem tam chtěla zůstat maximálně týden a pak, při první příležitosti, vzít kramle směr Praha. Věděla jsem, že se ve velkém městě snadno ztratím, rozhodně líp než v prdeli, která si říkala Jindřichův Hradec.

Na cimře jsme byly celkem čtyři, z toho dvě cikánky a pak ještě nějaká Tereza z Brna. Její rodiče jezdili s kolotočem, byli zřejmě dost za vodou a neměli na ni čas... a tak dceruška začala ve dvanácti hulit trávu, až nakonec v patnácti skončila na perníku.

Pochlubila se, že na autobusáku v Brně přepadla se svojí partou nějakýho staršího cizince, kterýho ztloukli a okradli. On skončil ve špitálu s doživotními následky a ona nakonec po zásluze v pastáku. Neměla jsem z ní dobrou pověst.

Ty dvě cikánky byly obě neskutečně tlustý a všem muselo bejt na první pohled jasné, že tvoří pár. S lesbama nemám v podstatě žádný problém, ale tyhle dvě nebyly normální.

Ta o něco málo tlustší Erika, co si hrála na kluka, byla žárlivá jako prase. Sotva jsem poprvé vlezla na pokoj, tak ta druhá, co mi ji představili jako Jolanu, se na mě se zvědavým zájmem podívala. Erika

se okamžitě napružila a málem mě sundala hned u dveří. Její pohled byl naprosto jednoznačnej... držet se od nich dál!

První noc jsem přestála v pohodě. Tereza chvíli něco vykládala o sobě a o Hradci a po chvíli usnula. Ty dvě si to opakovaně rozdávaly. Hodila jsem si na hlavu polštář a během chvilky jsem vytuhla.

Hned následující ráno mi dalo zapravdu v tom, že tady rozhodně nesmím zůstat příliš dlouho. První, co jsem uviděla, sotva jsem otevřela oči, byla roztlešená huba tlustý Eriky, která stála u mojí postele a očividně se bavila na můj úkor.

„Čum na ni, Jolano, je hnusná jako prdel, dylina hubená. Ty vlasy, hnus! Měly by sme ty čubce trochu poupravit fasádu, nemyslíš?“

„Neblbni, Eri, bude z toho průser,“ špitla Jolana a vyděšeně couvala ke dveřím.

Tereza vstala z postele, bez zájmu se ke nám otočila zády a nacpala si sluchátka hlouběji do uší. Viděla jsem, jak se u okna začíná pomalu vlnit do rytmu nějaký písničky. Měla nás všechny na háku.

„Vyndej ty zasraný nůžky a dělej sakra!“ zařvala Erika na Jolanu a skočila na mě do postele, která se pod námi povážlivě prohnula.

Jednou rukou mi držela ruce za zádama a loktem druhý ruky se mi opřela o hlavu.

„Dělej, ty píčo!“

Levým okem jsem zahlídla Jolanu, jak rychle vytahuje šuplík od psacího stolu a naučeně ho obrací dnem vzhůru. V ruce se jí zaleskly malý stříbrný nůžky na manikúru.

„Néé!“ snažila jsem se ječet, ale Eriky loket se mi bolestivě zaryl do tváře. Její upocený stokilový tělo wrestlingovýho zápasníka na mě nalehlo, až mi ve zkroucených kostech hlasitě zakřupalo. Přesto nepovolila.

„Stříhej, Jolano!! Ostříhej konečně tu mrdku zasranou!“

Přestával se mi do plic dostávat vzduch... ucítila jsem, jak mi po obličeji stéká teplá, rychle chladnoucí krev.

Hlavou mi problesklo, že buďto mi ta svině přerazila loktem nos, nebo roztrhla obočí... možná obojí...

Nevníkala jsem tahání vlasů od toho, jak se mi Jolana snažila vystříhat mrňavýma nůžkami do hlavy díru, ani bolest v obličeji, jen jsem se potřebovala nadechnout...

Sevření povolilo, Erika se začala nezřízeně smát a já konečně zalapala po dechu.

KAPITOLA 3

MARUŠKA A TI OSTATNÍ

„Můžu ti říkat Leo?“

„Ne, jmenuju se Leona,“ odsekla jsem naštvaně.

Seděla jsem na vychovatelně, schoulená ve starým prosezeným křesle a tupě zírala na Marušku. Měla na sobě starorůžový květovaný šaty a vypadala jako školačka.

„Kdo ti to udělal, Leono? Byla to Erika, vid’?“

„Ne!“ znova jsem odsekla.

Neměla jsem náladu se s ní bavit. Příšerně mě bolel nos, půlka čelisti a chtělo se mi zvracet.

„Nechte mě laskavě bejt!“ dodala jsem.

„Můžeme tě dát na jiný pokoj, jestli chceš...?“

„Tak to teda nechci,“ odpověděla jsem jí okamžitě bez rozmyslu.

Představa, že si budu muset znova zvykat na nějaký jiný krávy, který by mohly bejt ještě horší než ty, který jsem už poznala, a navíc s nálepkou bonzáka, byla strašná.

„Sem si to udělala sama, stačí!?“ rozhodila jsem afektovaně rukama.

„A jak?“ zeptala se Maruška téměř okamžitě.

„To je moje věc! Můžu už konečně jít?“

Zvedla jsem se a postavila se do pozoru obličejem ke zdi tak, jak jsem to viděla ve filmech z vězeňského prostředí.

„No, jak myslíš, Leono,“ špitla vychovatelka, sebrala ze stolu klíče a mlčky jsme se vydaly zpátky na oddíl...

Bachařka pitomá! Kdyby nebyla hloupá, musela by přece pochopit, že pokud Eriku shodím, budu tady mít s ostatními holkama ze života peklo, a to bez ohledu na to, ve kterém oddíle budu umístěná.

Cestou jsem si všimla, že áčko asi nebude zas tak moc hlídaný jako béčko.

Viděla jsem několik holek postávajících na chodbách, jak si spolu vykládají a něčemu nebo někomu se chechtají. Drbárna tu zřejmě funguje stejně rychle jako v Hodkovičkách.

Bezděky jsem si projela rukou vlasy, vlastně zbytek vlasů. Musím mít pěknou prdu, došlo mi.

Normálně jsem mívala vlasy do půlky zad, vlnité po tátovi, v barvě „pochcaný“ slámy, stejně jako on. Teď jsem mezi prstama ucítila jen kračoučkový štrapatý chmýří, který se mi neposedně zkroutilo hned u hlavy.

Musím zdrhnout! A to co nejdřív!

Chodba neměla konce. V přízemních oknech áčka nebyly vůbec mříže, což mě sice udivilo, ale zároveň potěšilo, protože jsem se hned cítila blíž ke svobodě, jenže se vstupem do druhé části budovy, která byla vyhrazená béčku, se moje euforie vytratila.

Přízemní okna byly většinou zamřížované a obě budovy od sebe oddělovaly bytelný a dobře uzamčený dveře.

No, něco vymyslím, pomyslela jsem si, abych si dodala odvahy.

Maruška se mnou šla po celou tu dobu bez jediného slova a trpělivě odemykala a zamykala každý dveře, kterými jsme procházely.

U druhý vychovatelny, která patřila oddílu B, se zastavila a zaklepala na dveře.

„Dále,“ ozval se zevnitř známej chlapej hlas.

Ty vole, zařvala jsem v duchu, „taxikář“!

Ten mi tu dneska ještě scházel, pomyslela jsem si okamžitě... to bude mazec!

„No, jakpak se nám vyspinkala holčička, do růžova?“

Sjel mě pohledem a přiblíž se usmál, když zaregistroval můj novej sestřih.

Nenávistně jsem se mu podívala do očí a procedila mezi zuby: „Už jsem vám jednou řekla, že nesnáším, když mi někdo říká holčičko!“

Přešel moje slova s ledovým klidem a samolibě se ušklíbl: „Pěkně tě ta Erika zřídila!“

„Sem si to udělala sama, už jsem to měla dlouhý,“ odsekla jsem.

„Jasně, jak myslíš, je to ostatně tvůj boj... kde není žalobce, není soudce... takže, aby bylo jasno...“ přehazovačka se mu houpala na hlavě jako kus uslintanýho hadru, „tady nejsi za odměnu, holčičko, tady máme nějaký pravidla, a ty je budeš dodržovat, jinak bude huř. Pro tebe huř, jestli mi rozumíš...“

„Sedni si!“ pokynul směrem k prázdnýmu křeslu a slizce zamrkal na Marušku, „to už zvládneme, Marie, můžete jít... a děkuju vám za spolupráci! Jo, a s tím záskokem příští týden počítám, ano?“

Usmál se na ni, jako by ji chtěl na místě sežrat, a pokynul hlavou, že může odejít.

Znejistěla jsem. Nechtěla jsem s tím odporným chlapem zůstat sama v jedné místnosti a taky jsem nechtěla, aby si myslel, že se ho třeba bojím. Tak, to ani náhodou!!

Sotva se za Maruškou zavřely dveře, jeho chování se okamžitě změnilo. Přísný a arogantní výraz se mu z obličeje vytratil jako mávnutím kouzelného proutku. Vstal ze židle a pohodlně se rozvalil na sedačku vedle konferenčního stolu.

Hlasitě usrkával z miniaturního hrnečku kafe a důležitě se přitom prohrabával svými tlustými prsty v nějakých lejtrech.

„Nechceš sušenku?“ ledabyle odsunul talíř s esíčkama směrem k mojí maličkosti.

Nabrala jsem si hladově celou hrst a začala je schválně s otevřenou pusou hlasitě chroupat. Drobky mi padaly z huby na stůl i na podlahu.

„Tady to je,“ řekl po chvíli vítězně a vytáhl zpod hromady papírů nějaký fascikl. Podíval se na mě a usmál se.

Drze jsem zamlaskala a nabrala si další hromadu sušenek.

„Nezačali jsme spolu zrovna nejlíp,“ s ledovým klidem přešel moje pomlaskávání, „ale to neznamená, že spolu nemůžeme vycházet. Jak už jsem řekl, máme tady pravidla, která platí pro tebe, stejně jako pro ostatní děvčata, a pokud se jimi budeš řídit, bude všechno v pořádku. Koukám, že jsi měla docela dobré známky,“ obočí se mu překvapeně nadzvedlo.

„Můžeš si tady udělat i maturitu,“ dodal s nepředstíraným zájmem a začal mi monotónně předčítat ten svůj otčenáš, co žmoulal v ruce.

Neposlouchala jsem ho. Civěla jsem na tu jeho přehazovačku a usilovně jsem přemejšlela, jak z těch sraček, sakra, ven.

KAPITOLA 4

ERIKA A SPOL.

Smrděla jsem v tý blbý pakárně už víc jak tejden. Za celou tu dobu jsem v sobě nesebrala dostatek odvahy k útěku a ani se k němu, bohužel, nenaskytla žádná vhodná příležitost.

Venku už bylo docela teplo a vyložený horko probíhalo, s malejma přestávkama, i na našem pokoji. Erika s Jolanou byly v sobě pořád zaklíněný, jedna do druhý, jako siamský dvojčata.

Jolana si dávala velkej pozor, aby o mě ani pohledem nezavadila, protože Eriku nechtěla znova nasrat. Myslím si, že se jí Jolana bála, stejně jako většina holek z baráku, a to i přesto, že s ní chrápala. Bály se jí i některý vychoušky. Ta holka byla fakt rapl a měla sílu jako bejk, což jsem už měla tu čest poznat na vlastní kůži.

Jedině snad Tereza si z ní nic nedělala, byla na ni příliš chytrá a Erika někoho chytrýho za zády občas potřebovala. Byl to takovej výměnnej obchod mezi nima. Eričiny pěsti a Terezina hlava – fakt šílená kombinace!

Tereza byla moc hezká holka. Jako kdyby do pastáku vůbec nepatřila. Vysoká, štíhlá, dlouhý blond vlasy a velký hnědý oči, skoro jako opravdová modelína. Moc dobře to o sobě ta mrcha věděla a využívala toho, kde jen to šlo. Člověk by čekal, že ji holky za to budou

nenávidět, ale opak byl pravdou. Většina jí obdivně zobala z ruky a ona s přehledem zneužívala každého, kdo jí vstoupil do cesty.

Ráda se pěkně oblíkala, potrpěla si na značkový hadry a v tomhle ohledu ji neustále zásobovali prachatý rodiče. Jezdili za ní každých čtrnáct dní, ale nikdy nepřijeli spolu. Pokaždý přijel jen jeden... na střídačku.

Tereza říkala, že vždycky jeden z nich musí zůstat na štaci, aby jim lidi nerozkradli kolotoče. Hahaha...

Měla i novejš, extra chytřej mobil s neomezeným kreditem, ale většinou ho měla zamčeněj na vychovatelně, protože její rodiče nechtěli, aby byla v kontaktu se špatnýma kamarádama. Báli se, že ji bude stará parta pořád stahovat ke dnu. V tomhle ohledu byli dost naivní, protože Tereza si vždycky našla způsob, jak s nima zůstat v kontaktu.

Říkala, že pokaždý, když byla na útěku, vracela se k nim do squatu, nikdy nejela domů k rodičům. Když zdrhla naposledy, hodně se předávkovala a skončila v nemocnici na kapačkách. Řekli jí, že bude muset na léčení, pokud s tím hned nepřestane...

„Co civíš?“ houkla na mě.

„Terez, jak jsi odtud zdrhla?“ zeptala jsem se jí napřímo.

„Tos tu teda dlouho nepobyla,“ odpověděla s lišáckým úšklebkem Tereza.

„No, vždycky je nejlepší zdrhat ve dvou...“ zasmála se.

„A ty jsi šla s kým?“ nedala jsem jí pokoj.